

DOĞANIN EN NARİN ÇİÇEKLERİ

Hande ASIMGİL

1 Temmuz saat sabah altıda, günlerdir duyduğum heyecanın doruk noktasındaydım; uzak diyarlardan beklenen küçük misafirler sonunda geliyorlardı. Onlar hakkında tek bildiğim, çok özel çocuklar olduklarıydı. Kiminin parlak zekasını bir matematik bulmacasına verilen cevapta, kiminin güzel sesini ise gece eğlencelerinde ellerine aldıkları mikrofonun hakkını vererek söyledikleri türkülerde farketmiş İLK-YAR gönüllüleri, yıl boyunca ziyaret ettikleri okullarda. Sonunda ben de onlarla tanışacaktım.

Öğlene doğru Muş, Bingöl, Tokat, Uşak, Çorum'dan beklenen bütün ekipler gelmişti. Hepsiyle teker teker tanıştık. Kahvaltı sırasında bu güzel gözlü, al yanaklı çocuklar pek alışık olmadıkları bir şekilde kutulanıp önlerine konmuş olan bal ve peynirlerini açmaya çalışırken, ben de onları seyrettim. Ürkek bakışlardaki sıcaklık içimi ısıtmıştı. İlk çekingenlikler atılmaya başlanırken bir bakmışız ki Ağa, Sevgili, Şaban bize köylerini anlatıyorlar. Ağaçlardan koparıp yedikleri meyvelerin lezzetini, dağları, hayvanlarını, arkadaşlarını...

Öğle yemeğinden sonra hep beraber ODTÜ'yü keşfe çıktık. Yürürken, bir ara gülen yüzlerin arasında birkaç damla gözyaşı ilişti gözüme. Derya usul usul gözyaşı döküyordu. Nedeni ise açık; ilk defa bu kadar uzun ailesinden uzak kalacak olmanın verdiği üzüntüydü bu. Yanına gidip Derya'ya önümüzdeki bir haftada ne kadar güzel vakit geçireceğimizi anlatmaya çalıştım ama, onun akli hala köyündeydi. Ben de fazla üstelemedim.

Programımız o kadar yoğun ki, Derya'nın ertesi günden itibaren bunların hiçbirini düşünemeyeceğini biliyordum....

İlk günden sonra artık iyice kaynaşmıştık. Her sabah kahvaltıdan sonra çocuklar matematik ve müzik grubu olarak ikiye ayrılıyorlardı. Biz müzik grubuyla beraber Sevda Cenap And Vakfının yolunu tutuyorduk. Yalnız gitme eylemimiz bu kadar sade ve çabuk olmuyordu tabii... Bütün güzel sesliler bu grupta olunca ne olur tah-

min edin! Bir şarkı biter, diğeri başlar. Bütün bir hafta boyunca bize şehir trafiğinin gürültüsünü ve sıkıntısını unutturan şarkılar, türküler otobüsümüzün içinden hiç eksik olmadı. Yoğun trafiği aşır vardığımızda ise eğlenceli ve bol müzikli saatler başlıyordu. O güne kadar kulaklarında sadece saz ve

flüt sesi olan çocukların artık bir sesleri daha olmuştu. Pınar bütün şarkıları piyano eşliğinde öğretti çocuklara. Sadece şarkıyı söylemeyi değil, vücutları ile dile getirmeyi de...

Bizim grup bir hafta boyunca çok çalıştı ve bir sürü yeni şarkı hem de onlara uygun hareketleri öğrenmek pek de kolay bir iş değilmiş, ben bir ara yapmaya çalıştım ama başarılı olamayınca onları seyretmekle yetindim.

Müzik grubuyla S.C.A Vakfından başka Opera ve Bale binasını gezmeye, CSO'nun provasını dinlemeye ve Güzel Sanatlar Lisesine de gittik. Bu kadar yere gitmek için uzun yollar kat ettik. Çocukların trafiğe alışık olmayan bünyeleri hemen tepki verdi. Kiminin başı ağrıyor, kiminin midesi bulanıyordu. Yalnız içlerinden bir tanesinin mide bulantısı ve baş ağrısı hiç geçmedi. İlk zamanlarda yoldandır diye düşünürken Sevgili ile konuştuktan sonra onun kapalı mekanları da sevmediğini, şehrin oksijeninin ona yetmediğini öğrendim. Sevgili, köyünde atının üstünde bir oraya bir buraya koşturmasını,

ağaçlardan koparıp yediği meyveleri, evinin bahçesinde yediği yemekleri anlattıkça ona hak vermeye başladım. O bizleri çok sevmişti ama büyük şehirleri hiç..

Derslerden sonra öğle yemeklerinde iki grup birleşiyorduk. Matematikçiler sabah öğrendikleri yeni soruları bize sormaya başlayınca ortalıkta kim çözecek yarışı da başlamış oluyordu. Soru soranların başında ise Ersin geliyordu. Grubun en küçüklerinden biri olmasına karşın zekası ve olgunluğu hepimizin ilgisini çekmişti. Matematiği hayatının bir parçası yapmış Ersin. Bir kelime bir işlem programının da en sadık yarışmacısı dolayısıyla. İşlem problemlerini öyle hızlı çözüyordu ki onun hızına yetişen yoktu grupta. Öyle ki, matematik bölümünde yediğimiz yemek sırasında Ersin kendine rakip olarak bir asistan seçmişti. Ben de hakem olarak zaman tutup hesaplanacak sayıyı söylüyordum. İlk çözen hep Ersin olunca asistan da pes etti bir süre sonra.

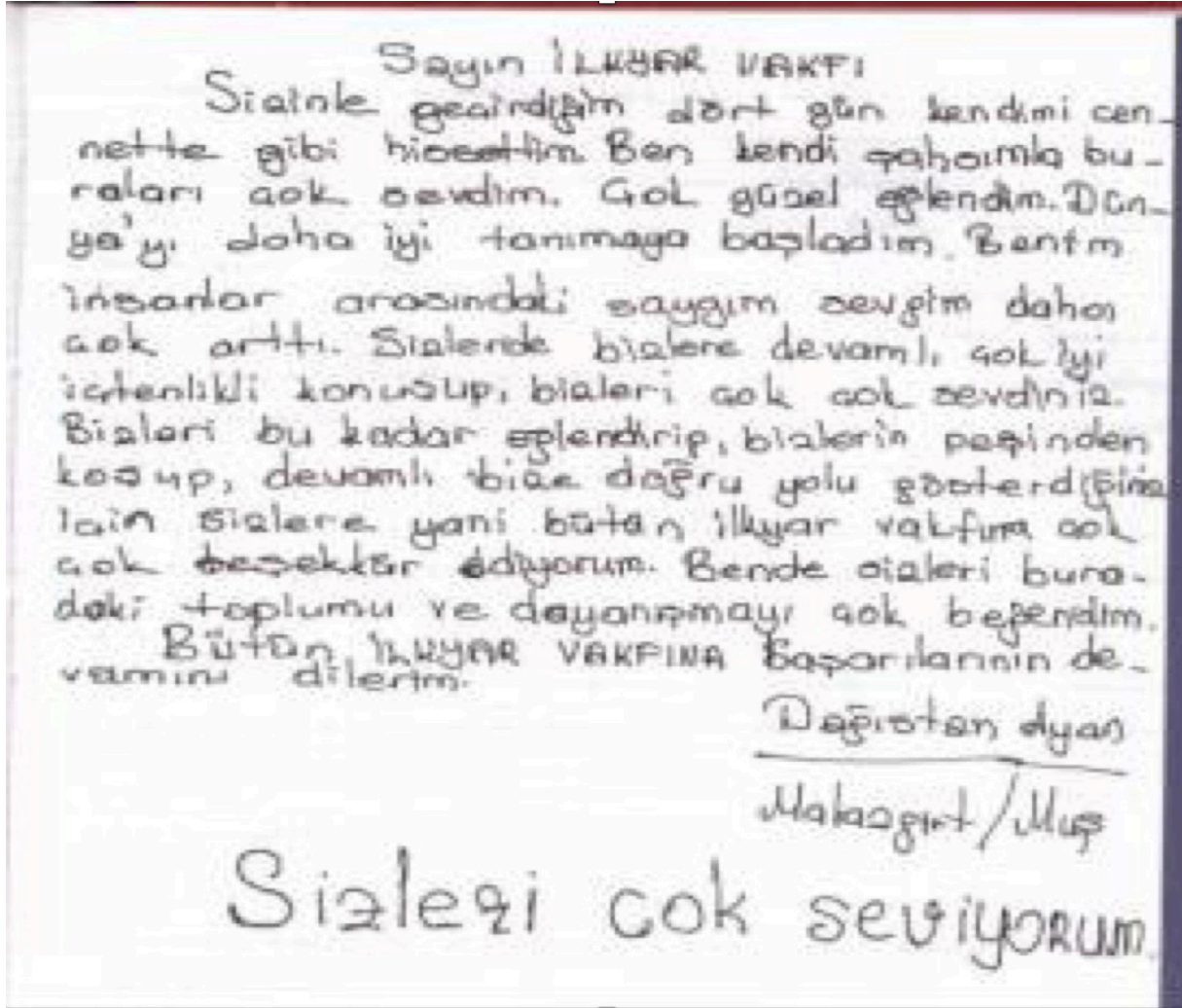
Programın Ankara bölümünü bitirip İstanbul'a doğru uzun bir yolculuğa koyulduk. İlk gün Deneme Bilim Merkezinde bir sürü deney yaptık. Tabii İstanbul'a gelip de tarihi yarımada'yı gezmek olmaz hele vapura binmemek hiç. TEGV 'den bize eşlik eden Mustafa'nın rehberliğinde Topkapı Sarayı, Ayasofya'yı gezdik. Yerebatan Sarnıcında hepimiz dileklerimizi suya sakladık bir dahaki sefere görüşünceye kadar...

Günler o kadar çabuk geçmişti ki son güne geldiğimizde sanki her şey yeni başlıyormuş gibiydi bizim için. Hiç ayrılmak istemedik birbirimizden. Gözyaşları gün boyunca çocukların ve bizim gözlerimizden eksik olmadı. Ayrılırken bir ara Derya 'ya baktım yine

ağlıyordu ama bu sefer hiçbir şey diyemedim çünkü ben de kendimi tutamamıştım. Gün boyunca anılar defterlere yazıldı. Ayrılığın getirdiği üzüntüye rağmen yazacağımız mektuplar tesellimiz oldu. Çoğu zaten İLKYAR'a mektup yazıyorlardı bundan sonra daha sık yazmaya söz verdiler. Dedikleri gibi de sözlerinde durdular

ayrıldıktan birkaç gün sonra ilk mektuplar gelmeye başladı. Ağa, Derya, Şükran gider gitmez yazmışlardı.

Her çocuk insanın kalbinde bir çiçek açtırır. Benimkinde bu yaz 29 tane birden açtı. Hepsinin rengi birbirinden farklı, buralarda göremezsiniz bu renk çiçekleri, onlar bana uzak diyarların armağanı....

Hande Asimgil
Gıda Mühendisliği